

Doolramen

Werk van Marco Geldermans

Doolramen (roman, 2013)

Spiegelkinderen (gedichten, 2013)

Resolver (verhalen, 2014)

Marco Geldermans

Doolramen

Copyright © 2017 Marco Geldermans

Omslagfoto: Marco Geldermans

Doolramen werd eerder uitgegeven in 2013 door
united p.c. Uitgeverij

www.marcogeldermans.com

ISBN: 9789402154184

1

Zee, alleen de zee. Ik zeg het niet hardop. Ze loopt rechts van mij. Haar handen diep weggestopt in haar jaszakken. Ze kijkt vooruit naar een jongetje dat een tiental meters van ons verwijderd met een vlieger worstelt.

‘Er staat te weinig wind,’ zegt ze.

Ik knik, kijk opnieuw opzij. Ik zie een donkerblauwe, grauwe leegte.

‘Een euro voor je gedachten,’ zegt ze.

Ik zal haar ontmoeten in *Zoomm*, een café in Berlijn. Het is aan het begin van een avond in november. Buiten is het koud, waterkoud en een beetje mistig. Het hotel uitlopend, twijfelend welke richting uit te moeten, besef ik bijna geen geld bij me te hebben. Ik keer om en loop naar station Zoo waar ik bij een geldautomaat honderd euro pin. Als ik me omkeer, staat er een vrouw achter me. Het zou haar kunnen zijn. Ik kijk haar glimlachend aan, zeg goedenavond en vervolg dan mijn weg. Een uur later zit ik aan een bar in een klein café. Als ik een tweede bier wil bestellen, staat ze ineens naast me.

‘Ben jij Werner?’

Ik knik. ‘Ja, en jij Naomi?’

Ik zie haar opgelucht uitademen. Ze kijkt om zich heen en trekt haar jas uit, die ze op een barkruk naast me legt. De jas is donkerbruin, van zacht suède. Ze heeft een mooie smaak, denk ik. Ik vraag of ze iets wil drinken.

‘Ja, lekker, een tonic, wodka-tonic.’

‘Zullen we naar dat paviljoen gaan?’ Cindy wijst naar het strandpaviljoen, dat er verlaten uitziet.

‘Zijn ze open, denk je?’ vraag ik.

‘We’ll see,’ zegt ze en trekt me mee.

Als we tegenover elkaar zitten met twee mokken cappuccino waar we onze handen aan warmen, vraagt ze het ineens.

‘Denk je dat we het uit moeten stellen?’

Ik ben verrast, weet niet direct te antwoorden. Wat ik fijn vind, is dat ze me na laat denken.

‘Misschien ben ik daar op gevallen, op die dromerige blik van je,’ zegt ze na een paar minuten stilte.

‘Ik weet het gewoon niet,’ zeg ik schuldbewust.

Cindy knikt, zucht licht, kijkt uit het raam. Ik volg haar blik. Samen zien we hoe het jongetje zijn vlieger eindelijk de lucht in krijgt. Omhoogkijkend en de vlieger manoeuvrerend, rent hij over een bijna verlaten strand.

‘Twee wodka-tonic,’ zeg ik tegen de barman en lever mijn lege bierglas in. ‘Gaat dat wel goed?’ vraag ik haar. ‘Wodka-tonic na bier?’

‘Ik weet niet hoeveel bier je hebt gedronken?’

Ik steek één vinger op.

‘Dan kan het geen kwaad denk ik,’ zegt ze lachend.

We zitten even zwijgend naast elkaar, nippend van de wodka-tonic.

‘Zullen we aan een tafeltje gaan zitten?’ vraagt ze.

‘Ja, dat is goed,’ zeg ik en kijk de zaak rond. Er zijn nog twee tafels vrij. Eén helemaal achterin en één vlak voor het raam dicht bij de deur.

‘Laten we bij het raam gaan zitten,’ hoor ik Naomi zeggen.

Buiten gaat het ineens, vanuit het niets, hagelen. Het zijn grote hagelkorrels. We zien hoe het kind buiten haastig zijn capuchon opzet en als een bezetene zijn vlieger binnenhaalt. Ik sta op en trek mijn jas aan.

‘Mijn zoon kan het zelf,’ zegt de bareigenaar. ‘Kijk maar, hij heeft de vlieger al in zijn hand.’

Hij loopt naar de deur en laat het jongetje binnen. Deze overhandigt zijn vlieger aan zijn vader, gooit zijn capuchon af en schudt zijn haren als een hond.

‘Hé, je maakt me nat!’ zegt zijn vader lachend.

Het is een komisch tafereel. Cindy en ik beginnen eveneens te lachen. Het jongetje ziet dat zijn toeschouwers het grappig vinden. Daarom schudt hij nogmaals zijn haren.

‘Nu is het over, Christiaan. Doe snel die natte jas uit,’ hoor ik de bareigenaar zeggen, ‘anders vat je kou.’

‘Zullen we iets anders bestellen?’ stel ik voor als we de wodka-tonic op hebben. Ik heb het idee dat de wodka me verdooft.

‘Doe maar rode wijn,’ zegt Naomi, ‘de huiswijn is hier erg lekker.’

‘Je komt hier dus vaker?’ vraag ik haar nadat ik de wijn bij de barman heb besteld.

‘Niet zo vaak,’ zegt Naomi, ‘ik ben hier twee keer eerder geweest.’

‘Ook via een blind date?’ vraag ik.

‘Ja,’ lacht Naomi, ‘en beide keren was het een ramp.’

Ik wijs naar buiten waar aan de overkant van de straat twee stelletjes lopen.

‘Zij lijken elkaar gevonden te hebben.’

‘Echte liefde is mogelijk,’ zegt Naomi, ‘mogelijk en dodelijk.’

‘Waarom dat laatste?’ vraag ik verbaasd.

‘Omdat je dan altijd bij elkaar wil blijven.’

Ik knik, ik weet het niet zeker, maar denk te begrijpen wat ze bedoelt. Uit de speakers schalt *Down Under* van Men At Work.

‘I met a strange lady, she made me nervous,’ zing ik mee.

‘Maak ik je nerveus?’ vraagt Naomi.

‘Do you come from a land called Down Under?’ We zingen het samen luidkeels en heffen onze glazen.

Even later wijst de barman op de klok boven de bar. Tijd om op te stappen.

‘Waar overnacht je?’ vraagt Naomi.

‘In een hotel,’ zeg ik, ‘geen idee meer wat de naam ervan is.’

‘s Avonds denk ik aan het jongetje op het strand. Een antwoord. Natuurlijk wil Cindy een antwoord.

‘Alles zal veranderen,’ zeg ik.

‘Ja, een kind maakt alles anders,’ zegt Cindy.

Ik denk aan hoe ik het jaren geleden spaans benauwd kreeg toen Cindy over kinderen begon. Ik probeerde me uit haar greep te bevrijden. Ik had een artikel gelezen over een vrouw die haar man ’s nachts had verkracht. Toen zij haar man de volgende ochtend zei dat ze ’s nachts hadden gevreeën, zei hij er niets van gemerkt te hebben. Later die dag vroeg hij zich serieus af of dat onder de noemer ‘verkrachting’ viel. Naar aanleiding van het artikel vroeg ik me af of het mogelijk is. Kan een vrouw een man verkrachten? Ik besloot de vraag en het verhaal voor me te houden, dat wil zeggen: niet met Cindy te delen.

Na een uur dwalen door de Berlijnse straten meen ik eindelijk een paar herkenningspunten te zien.

‘Volgens mij zijn we vlak bij station Zoo,’ zeg ik. Ik voel me licht in mijn hoofd, het lopen gaat perfect, al zegt Naomi dat ik zwalk.

‘Station Zoo ligt daar.’ Naomi wijst in oostelijke richting.

‘Laten we erheen lopen,’ zeg ik. ‘Als we daar zijn, weet ik de weg wel.’

Pas nadat we een volle minuut hebben aangebeld, opent een vrouw gekleed in een rode duster de deur en laat in het Duits een tirade op ons los. Het klinkt zo boosaardig dat Naomi en ik beiden ineenkrimpen. Eerst van de schrik. Later beginnen we van de spanning zenuwachtig te lachen. Als we eenmaal mijn kamer hebben bereikt, komen we bijna niet meer bij van het lachen. Uitgeput laten we ons op het bed vallen.

In de ochtend word ik met een raar gevoel wakker. Ik kijk naast me. Cindy slaapt nog. Voorzichtig draai ik me om en stap uit bed. Ik ben naakt en vraag me af waarom ik mijn boxersshort niet aan heb. Ik licht het dekbed een klein beetje op en zie dat Cindy ook naakt is. Behoedzaam bedek ik haar lichaam en loop op mijn tenen naar de badkamer. Terwijl ik mijn tanden poets, neem ik me voor het haar vanavond te vragen. ‘Hebben we vannacht gevreeën?’ Ik oefen de vraag. Het komt me nogal suf voor. ‘Je was er zelf bij,’ zou Cindy zeggen, ‘herinner je je het niet meer?’

‘Waarom heb je voor een tweepersoonskamer gekozen?’ Als we eindelijk uitgelachen zijn en vermoeid naast elkaar op het brede ledikant liggen, vraagt ze het me.

‘Ik hou niet van eenpersoonsbedden,’ zeg ik naar waarheid.

‘Ja, alleen is maar alleen hè?’ Ze draait zich op haar buik. Met een sierlijke beweging laat ze een haarlok achter haar oor verdwijnen. Ze heeft kleine oortjes.

‘Je bent toch gisteren aangekomen?’
‘Ja, dit is de eerste dag,’ zeg ik.
‘En hoe lang blijf je?’
‘Eén week, tot zondag.’
‘En dan ga je weer naar Nederland?’
‘Ja, maar heb je deze week vrij?’
‘Hm hm, speciaal voor jou vrij genomen,’ zegt ze, ‘maar laten we nu gaan slapen. Ik val om.’

Cindy zegt dat ze baalt van haar werk en iets totaal anders zou willen. Ik merk op dat het me zwaar lijkt om altijd maar problemen van anderen aan te moeten horen.

‘Het zijn meer die eigenwijze collega-psychologen,’ zegt ze, ‘de een weet het nog beter dan de ander.’

‘Allemaal vrouwen zeker,’ grap ik.

‘Het zijn een stelletje gefrustreerde dozen, waarvan de helft volgens mij al jaren droogstaat.’

‘Misschien is het inderdaad tijd voor verandering,’ probeer ik wat te sussen.

‘Ja, en ik weet precies wat voor verandering,’ zegt Cindy en loopt met een verleidelijke blik in mijn richting.

Vroeg in de ochtend word ik wakker. Aan het geluid te horen, worden er beneden op de binnenplaats vuilnisbakken in een container geleege. Naast me draait Naomi zich slaperig om en opent langzaam haar ogen. Er verschijnt een kleine glimlach op haar gezicht.

‘Goedemorgen,’ zegt ze.

‘Goedemorgen, heb je lekker geslapen?’

‘Hm hm,’ brengt ze uit. ‘Jij ook?’

Ik knik.

‘Weet je hoe laat het is?’

‘Half zeven,’ zeg ik.

‘Half zeven pas?!’ Naomi sluit haar ogen en draait zich een kwartslag.

Ik kan het niet laten naar haar prachtige licht getinte lichaam te kijken. Ik strek een hand uit en aai over haar lange zwarte haar. Het voelt glad aan.

‘Niet stoppen,’ zegt Naomi.

2

Na het vrijen trekt ze een fles Prosecco open. Met een knal vliegt de kurk tegen het plafond en laat daar een lichtgrijze veeg achter. Ik wijs ernaar, maar Cindy maakt een wegwuivend gebaar en schenkt twee wijnglazen tot bijna de rand toe vol. Reikt me een glas aan.

‘Leve de liefde!’ zegt ze. We proosten.

‘Ik heb het gevoel dat het is gelukt,’ zegt ze. ‘Ik kan het niet goed uitleggen, misschien voel je zoiets alleen als vrouw.’

Ik neem een slokje van de mij iets té zoete Prosecco.

‘En jij?’

‘Wat ik?’

‘Wat voelde jij?’

Ik draai de wijn rond in het glas, kijk er bedachtzaam naar. ‘Het was fantastisch,’ antwoord ik dan.

‘En dat is alles?’ vraagt Cindy.

Nadat we apart hebben gedoucht, gebruiken we een ontbijt in de Wielandstrasse vlakbij de Gedächtniskirche. Naomi geniet zichtbaar van haar croissants, maar iets minder van haar café au lait.

‘Haben sie etwas mehr milch bitte?’ vraagt ze aan de enige serveerster die op dat moment in het net iets té kleine restaurant rondloopt.

‘Ich komme gleich,’ zegt de serveerster. ‘Einen Moment bitte.’

Naomi neemt een hap van haar croissant met aardbeienjam. ‘Sorry voor gisteren,’ zegt ze, ‘ik was kachel, net als jij trouwens!’ Met een lach neemt ze een slokje van haar koffie. Haar mond vertrekt even. ‘Bedankt nog voor vannacht, vanavond zal ik weer in mijn eigen bedje slapen.’

‘Woon je hier in de buurt?’ vraag ik.

‘Nee,’ zegt ze, ‘ik woon in Britz, dat ligt in het zuidoosten van Berlijn, in het district Neukölln.’

‘En je bent hier sinds een jaar?’

‘Nee, sinds drie jaar, Werner. Dat heb ik gisteravond verteld toen jij die karaf wijn leegdrank.’

‘Sorry,’ probeer ik, ‘ik bedoel dat ik het fantastische seks vond en ...’

‘Ja. Maar ik vroeg je iets anders, Werner. Waarom denk je dat we hier met twee glazen Prosecco zitten?’

Ik voel me weer een kleine jongen als Cindy zo begint te praten en besluit op te staan.

‘Je gaat weer weglopen?’

‘Nee,’ zeg ik oprecht, ‘maar ik begrijp echt niet wat je bedoelt.’

‘Goed, laat ik proberen het rustig uit te leggen. Zoals ik net al zei heb ik het gevoel dat het is gelukt, dat het bingo was, dat je me zwanger hebt gemaakt. Comprendo?’

‘Toen we samen die karaf leegdronken bedoel je!’

‘Grapje, grapje! Haha!’ lacht Naomi. ‘Vind je het leuk als ik je vandaag gezelschap hou?’

‘Ja,’ zeg ik direct, ‘ja, dat zou ik leuk vinden.’

Naomi lacht haar tanden bloot, ze houdt haar hoofd een beetje schuin en kijkt me met haar donkere ogen bedachtzaam aan.

‘Is er iets?’ vraag ik haar.

‘Nee,’ zegt Naomi, ‘of toch, misschien. Maar als het zo is, dan vertel ik het je later nog.’

‘Ik ben op zoek naar de WC Eend Zonder Bleek,’ zeg ik tegen een supermarktmedewerker. ‘Hebben jullie dat ook?’

‘Al sla je me dood,’ zegt de jongen. ‘Vraag maar aan dat meisje daar.’ Hij wijst naar het einde van het gangpad waar ik inderdaad een meisje ontwaar die lusteloos een pak toiletpapier scant.

Ik loop haar tegemoet en herhaal dan mijn vraag.

Zonder iets te zeggen gebaart ze naar het vak achter haar, waar ik de WC Eend Zonder Bleek vind. “Extra Hygiëne, Zonder Bleek, Langdurige Glans” lees ik. Zou het mét bleek minder langdurig glanzen? Ik vraag het me af. Maar Cindy zei nadrukkelijk WC Eend zónder bleek. Ik werp nog een blik richting het meisje, maar pak dan de WC Eend zonder bleek en loop naar de kassa.

‘Tiergarten, de Gedächtniskirche, eh ... ik weet nog wel een paar galeries en natuurlijk de Potsdamer Platz, zeg het maar.’

Ik zie hoe Naomi me vragend aankijkt, wachtend op een antwoord. Ik kijk en besef dan alleen een paar prachtige donkerbruine ogen te zien. Al zou ze me een rondleiding geven op de vuilnisbelt van Berlijn, ik vind alles best.

‘Een paar galeries lijkt me interessant,’ zeg ik, ‘en misschien als er tijd over is de Tiergarten?’

Naomi knikt en stopt een laatste stukje croissant in haar mond.

‘Ik heb trek in friet!’

Op tv zeuren een paar consumenten over een grote energieleverancier. Ik pak de afstandsbediening en kijk vragend naar Cindy. ‘Wat een crap, goed als ik doorzap?’

‘Ik zei dat ik zin had in friet,’ zegt Cindy.

‘Goed dan,’ zeg ik. Ik overhandig haar de afstandsbediening. ‘Zoek jij dan alsjeblieft ondertussen een goede film. Goed?’

Cindy knikt. ‘Goed. Eén friet mét of twee als jij ook wilt en doe er maar een frikadel zonder bij.’

‘Een frikadel?’ roep ik ongelovig uit. ‘Weet je waar die van gemaakt zijn?’

‘Doet er niet toe,’ zegt ze, ‘ik heb er nu trek in en doe ook maar een berenhap.’

Als ik de voordeur open, waait de tussendeur direct met een knal dicht.

‘Doe die berenhap met satésaus!’ hoor ik Cindy nog net gillen.

‘Ik wilde gewoon weg,’ antwoord ik zonder Naomi aan te kijken.

We zitten op een bank in de Tiergarten.

‘Een liefde,’ zegt Naomi, ‘ik bespeur een vrouw. Hoe heet ze?’

Door haar priemende blik antwoord ik bijna meteen. ‘Ze heet Cindy.’

‘Een Engelse vrouw?’ vraagt Naomi.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, Nederlands.’

‘Oh, haar naam klinkt Engels. What’s her story?’

‘Ik heb geen idee,’ antwoord ik. Tegelijkertijd kijk ik naar een aap die gebiologeerd onze richting uitstaart.

Als ik de woonkamer binnenloop is het verdacht donker en stil. De televisie is uit. Ik zet de friet en de andere gefrituurde ellende op de salontafel en loop op de tast terug naar de deur. Naast de deur moet zich een lichtknop bevinden. Na lang zoeken vind ik de knop. Ik druk deze in. Meteen is de kamer fel verlicht. Cindy ligt niet meer op de bank. Achter het raam zie ik dat de maan bijna vol is.

‘We mogen ze helaas niet voeren,’ zegt Naomi.

‘Nee, zeg ik.

‘Denk je nog veel aan haar?’

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Cindy is bijna uit mijn gedachten. Ik hoop dat ze gelukkig is.’

‘Wauw, je bent een echte trouwe hond jij,’ hoor ik Naomi zeggen.

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Een trouwe hond? Hoezo?’

‘Omdat je nog steeds van haar houdt?’

‘Hm,’ zeg ik en terwijl ik het zeg, vraag ik het me af. Hou ik nog van Cindy? Ik zie haar gezicht voor me. Een bleek, zacht, bijna doorschijnend gezicht. Lichtblauwe ogen. Haar doordringende blik.

Cindy slaapt. Ik kniel naast ons tweepersoonsbed, bedek haar blote rug. Even blijf ik zitten en luister naar haar langzame ademhaling. Dan sta ik voorzichtig op en verlaat de slaapkamer. In de woonkamer zet ik me aan de eettafel en open de zak friet. Ik doop een paar frietjes in de mayonaise en hou deze bedachtzaam tegen het felle TL-licht.

‘Kijk die aap eens!’ roept Naomi uit.

‘Wat?’ Ik schrik wakker uit een middagslaap.

‘Hij steekt een middelvinger naar je op!’

Ik kijk naar het hok waarin de apen zich bevinden en zie inderdaad hoe een aap een middelvinger ophoudt.

‘Misschien is het omdat ik hem geen eten heb gegeven?’

‘Volgens mij is het geen hij, maar een zij.’

‘Dan ben ik in gebreke gebleven,’ zeg ik, ‘ik heb haar te weinig aandacht gegeven.’

‘Dat lijkt me duidelijk,’ hoor ik Naomi zeggen. ‘Bovendien ben je in slaap gevallen.’

‘De frikadel is koud!’ zegt Cindy. Het klinkt gekweld.

‘Ja, geen wonder toch?’

‘Het duurde eeuwen, Werner!’

‘Je bent in slaap gevallen Cindy. Ik was binnen een half uur terug.’ antwoord ik en zie toe hoe ze de berenhap ontbloot. Naast de berenhap gaapt het bakje satésaus mij bewegingloos aan.

‘Dit is galerie December,’ zegt Naomi. ‘Het is een kleine galerie. Meestal heeft Etna een mooie collectie.’

‘Etna?’

‘Ja, zo heet de galeriehoudster, Etna December.’

‘En jij denkt dat ze echt zo heet?’

‘Nee, natuurlijk niet, whatever, het gaat om de kunst.’

Binnen is het verrassend ruim. Er hangen diverse schilderijen van verschillende kunstenaars. De achtergrondmuziek is naar ik meen van een Franse band. Muziek die ik lange tijd niet heb gehoord.

‘Wat vind je van dit werk?’ Naomi wijst op een wit schilderij met schuine rode strepen.

‘Interessant,’ zeg ik, ‘maar ook onaf en té artistiek.’
‘Ik vind het poep,’ zegt Naomi.

‘Ik ben moe, Werner. Ik wil verder slapen. Maar geef me eerst nog een paar frietjes.’

‘Die zijn ook koud.’

‘Maakt niet uit.’

‘Oké, zoals je wilt, mét of zonder mayo?’

‘Mét mayo aub.’

‘Poep is niet echt een compliment!’

Naomi lacht. ‘Nee, en dat?’ Ze wijst naar een schilderij dat zich rechts van het werk met de rode strepen bevindt.

‘Dat vind ik diarree,’ antwoord ik. We krijgen allebei de slappe lach.

‘Misschien zijn er andere gelegenheden,’ hoor ik Etna zeggen.

‘Excuses,’ zegt Naomi, ‘we zijn vandaag net getrouwd en hebben zoveel gedronken dat we niet meer toerekeningsvatbaar zijn. Helaas.’

‘Jaja,’ zegt Etna, ‘maar verlaat nu mijn zaak bitte!’

3

Later die ochtend kan ik me slecht concentreren. Zonder veel interesse blader ik in een paar dossiers. ‘Saai, saai, saai,’ mompel ik. Starend uit het raam zie ik hoe Cindy de test afneemt. Ze houdt het strookje onder een straaltje urine en wacht. Ze sluit haar ogen. Twee minuten lang. Op de radio speelt een nummer van Roxy Music. *Love is the drug*. Terwijl

ik Cindy zie zitten, neurie ik het refrein mee. Dan opent Cindy in één beweging haar ogen. *Brian Ferry* houdt onmiddellijk op met zingen. Hij en ik zien dat het strookje blauw is gekleurd. Ze is zwanger.

‘Wat gaan we doen?’ vraag ik Naomi.

‘Ik moet eigenlijk even naar huis, douchen, me verkleden et cetera.’

Ik vraag me af wat ze met het “et cetera” bedoelt.

‘En jij moet ook douchen!’ zegt ze en haalt haar neus op. ‘Je ruikt naar die chimpansee van vanmiddag!’

‘Haha, je bent grappig,’ zeg ik. ‘Weet je dat Bokito ook uit Berlijn komt?’

‘Bokito? Wie is Bokito?’

‘Die gorilla, die ontsnapte aap die een vrouw aanviel in de dierentuin in Rotterdam. Hij schijnt hier in Berlijn ook al een keer ontsnapt te zijn.’

‘Oh ... nou ik ken hem niet.’ Naomi rekt zich uit en gaapt lang achter een hand.

‘Verveel ik je?’ vraag ik.

Naomi lacht. ‘Nee, gapen heeft te maken met een gebrek aan zuurstof of aan slaaptekort. Ik ben moe. Eigenlijk heb ik geen zin om helemaal naar Britz te reizen. Laten we naar jouw hotelkamer gaan.’ Hierna haakt ze haar arm in die van mij. We lopen weg van de galerie. Achteromkijkend zie ik dat Madame Etna vanachter het glas-in-loodraam ons nastaat.

‘En?’ vraag ik voorzichtig. Ik heb de knop van de voordeur nog in mijn hand als Cindy zich met betraande ogen in mijn armen stort.

‘Nee,’ zegt ze, ‘ik ben niet zwanger.’